

Silmaterra

Laske lapsukesed
minu juurde tulla!

Nr. 5 • 1990

Augustis hakkab kummalisi asju juhtuma. Ei usu või? Küll näed! Ühel päeval, aga niisama hästi ühel kenal õhtul avastad, et pliidil tasa kahisev moosipada ei lõhnagi enam nii hullutavalt, et kausikeses kallerdunud vahusaarekesed ei ahvatle enam. Purkide täitmisest ja siltide maalimisest on saanud töö. Tore vajalik töö.

Marjamaias suu kipub õunte järele vesitsema. Sedamööda, kuidas rohelised õunapunnid näo ette saavad, võid hammastele voli anda.

Õunte vahajad põsed roosatavad ja hellitavad silmi, lõhn käib kogu kehast läbi, lausa sõrmeotsteni välja. Vilja ihu ruidiseb hammaste all, mõnusjahe hapukas mahl purskub vastu suulage.

Sa sööd ja oled õnnelik. Mina vaatan sind ja olen ka õnnelik — sinu õnnest.

Kas tahad või ei taha, augustis tuleb kooliriideid selga passida. Suvenäolised käed naeravad nappivate varrukate suudes, kaenla alt kisub, õlad ei leia end „kodus“ olevat ja õmblused naksuvad, kui istud või kui kummardud midagi maast võtma.

August on tulemise kuu. Lapsed hakkavad kodusesse tagasi tulema, aia-, metsa- ja põlluannid leiavad tee sahvrisse, keldrisse või aita.

Augustis tulevad tähed tagasi. Üllatuseks märkad, et ala muutuvast maailmas on midagi püsikindlat — sinu aknasse piilub jälle see sama täht. Eks, ta vaatab sinusse sügavamalt kui aasta tagasi? Kui toas muutub täiesti-täiesti pimedaks, astub ta sisse, ta on korraga nii-nii lähedal, siinsamas ja naeratab sulle.

Täna on veel august. Tuulevaiksetel õhtutel ilmub mõnda paika udu. Siiruveeruline leivalõhnaline udu. Madarate ja mesikate järgi lõhnav udu. Ritsikad „saevad“ kui meeletud. Oleks nagu suvi ja ei ole ka.

Üle-üle-ülehomme astub ametisse september, vanade ja uute tuttavate kuu.

Onu K. E.

Jumal, Taevane Isa!

Sina oled valgus.

Anna minule selged silmad,
et näeksin Sind.

Sina oled minu kaitse.

Anna mulle vägi
järgida Sind,

kuhu iganes mind juhid.

Sina oled armastus.

Anna mulle armastust
nende vastu,

kes rändavad koos minuga.

Ma kuulun Sulle.

H. ja J. Zink

PIIBLISALM

Eriline sõber

Kindlasti pean teile rääkima oma sõbrast. Seda juba seepärast, et tema valis mind ja nii said meist head kambamehed. Olin isegi uhke ja meelitatud, sest mu sõber oli täiesti eriline. Ka see lugu on eriline, kuid ta on täiesti tõsi.

Uskuge või mitte, mu sõber oli konn. Kui paljudel on eluajal olnud selline sõber? Või kuidas saakski konnaga sõprust soetada? Aga nagu ma juba ütlesin, tema valis mind.

Kaevasin aias ja märkas, et olin visanud labidatäie mulda kellelegi kaela. See KEEGI püüdis nüüd energiliselt sellest väljapääsu leida. Läksin uudishimulikult lähemale, et näha, kes selle lahmaka nüüd küll sai. Ta näis olevat suurem kui tavaline sitikas. Ja siis... Algul tulid nähtavale pruunid jalad, seejärel kaks pungis silma ja lõpuks — ei keegi muu, kui suur inetu konn. Jah, tõsi — see konn oli väga inetu. Vähemalt minu meelest.

Vabadusse pääsedes ronis ta kõrgemale mul-lahunnikule ja sinna ta jäigi tükiks ajaks mind üksisilmi vahtima. Võisin ta pilgust etteheidet-ki lugeda, et hei, kuidas sulle endale selline sahmakas oleks meeldinud...?

Natuke hiljem, kui ta toibus ja liikuma hakkas, selgus, et konna üks jalg oli viga saanud. Ta lonkas. Kuigi olin tõenäoliselt selles pahan-duses süüdi ja tema pilk oli ikka täis etteheidet, ei osanud ma siiski tema heaks midagi ette võt-ta. Oma saamatuses veensin end, et vaevalt hak-kaks mõni arst konna koibi tohterdama või ko-guni lahasesse panema. Jätsin ta raske südame-ga saatuse hooleks.

Järgmisel öhtul lilli kastes märkas, et mu jala kõrval kükitas ei keegi muu kui eelmise öhtu konn. Et ta tõesti seesama oli, tundsin lonkavast jalast. Olin teda nähes üllatunud ja rõõmus ja veelgi rõõmsam sellest, et ta minule pahane ei olnud, vaid koguni sõbraks pidas.

Kui ta ka kolmandal öhtul kohal oli, sai ta nimeks Vuper ja mina hakkasin teda sõbraks

pidama. Sellest ajast alates olime igal öhtul lahutamatud sõbrad ja Vuper läks iga päevaga — muidugi ainult minu silmis — aina ilusa-maks.

Ühel öhtul, kui terrassil istusime, tuli tema-gi ja kükitas üsna mu jala juurde. Olime nagu head sõbrad lähestikku. Mina vaatlesin lilli, ma märkas, et temagi midagi uuris. Ta tegi seda väga teraselt, ikka ainult ühes suunas. Ei tea, mida ta vahib, tundsin huvi.

See, mida nägin, üllatas mind suuresti. Lillede ja terrassikivide vahel sõelusid sipel-gad. Vuper valis sealt ühe ohvri ja suunas oma pungis silmad temale. Sipelgaga juhtus nüüd midagi kummalist. Ta seisatas hetkes ja hakkas siis ringis keerlema, tehes seda jär-jest kasvava kiirusega. Siis proovis ta joosta lillede vahele varju, ent samas keeras ringi, keerles jälle ja tormas siis otse konna suu-nas. Vuper istus ikka veel liikumatult. Kui sipelgas oli juba küllalt lähedal, avas mu sõber suu ja sealt tuli välja pikk imelik keel. See ulatus kaugele ettepoole just nagu laeva maa-bumissild. Sipelgas tormas otse sellele, aga samal minutil oli kiire sähvatus ja kadunud ta oligi Vuperi kurku.

Niisiis — mu sõber sõi öhtusööki. Vaevalt oli ta ühe alla neelanud, kui alustas uue sipelga võlumist. Ja sipelgad, ehkki püüdsid, ei suut-nud konna hüpnootiseerivast mõjust pääseda.

Kohtumised Vuperiga kestsid mitu nädalat ja minu ainukeseks mureks oli, et ma oma madalale sõbrale peale ei astuks. Ta tuli iga päev, kui olin aias. Mida ta kogu päeva tegi või kus ta oli, ma ei teadnud. Tore oli aga juba see teadmine, et mind ootas sõber. Pealegi — ta ei longanud enam.

Ühel päeval tuli aga pettumus. Vuperit ei tulnud. See tegi mind täiesti rahutuks. Käisin aias ringi, hüüdsin teda isegi nimepidi, kuigi ma ei teadnud, kas mu sõber nimest hoolis või kas ta üldse kuuliski. Otsisin ka lillepeenrad ja põosaalused läbi, aga asjatult.

Sõber jäigi kadunuks. Kahju oli. Nüüd ei olnud enam jala kõrval istujat või samm-sammult kaasa hüppajat, kui lilli kastsin, või terrassil sipelgate sööjat.

Aga ikkagi, veel täna ja alati võin suure uhkusega öelda: mul oli eriline ja ilus sõber. Ja uskuge või mitte — see oli inetu välimuse-ga suur konn.

V. A. Kimberg-Kotkas

SINA KUTSUSID MINU SIIA

*Kui kord möödas on maine mure
ja läheme Jeesuse linna —
ma tahaks, et keegi seal ütleks:
"Sina kutsusid minugi siial!"*

*Kui kord püha rahvaga ühes
ma Loojale austust võin viia —
siis tahaks ma, et keegi seal ütleks:
"Sina kutsusid minugi siial!"*

*Sest lähen ma rõõmuga täna,
et otsida eksinuid ilmast —
ehk ütleb neist keegi mul taevas:
"Sina kutsusid minugi siial!"*

R. V.

Kaks poissi ja jalgratas

Kevadel ostis isa Raivole ja Toivole jalgratta — kahe peale ühe, sest teise jaoks tal raha ei jagunud. Ise ütles: „Kahekesi korraga te sõita küll ei saa, kuid loodan, et oskate ilma riiuta toime tulla. Kui üks sõidab, leidku teine endale mingi muu tegevus. Kõige parem — aidaku emal midagi teha. Ma luban ka oma ratas teile, kui mul endal parasjagu sõita pole vaja.“

Muidugi oli poistel oma uhiuuest jalgrattast hea meel. Kaklema nad ratta pärast ei läinud ja enamasti said ka ilma sõnelemiseta hakkama. Jalgratas oli asjaks nii igapäevaste ülesannete täitmisel kui lõbu pärast kihutamisel. Ja kui veel isa ratas ka poiste päralt oli, polnud lustil piire.

Poes käisid poisid kordamööda. Ükskord aga jäi Raivo poesõidule kauemaks kui harilikult ja ema hakkas juba muretsema. Ka Toivo ootas venda.

„Kui isa ratas kodus oleks, lähaksin vaatama, kuhu Raivo nii kauaks jääb,“ ütles ta emale.

Lõpuks Raivo ilmus, ise kihutamisest higine, kuid silmad säramas. Selgus ka hilinemise põhjus.

Teel poodi oli ta kohanud Juuli-tädi, kes kodu poole minnes oli istunud teepervele jalgu puhkama. Raivo teretas teda ja Juuli-tädi tundis huvi, kust ta nii uhke ratta on saanud.

„Isa ostis selle meile kahe peale,“ seletas poiss.

„Kahe peale? Kas te vaidlema ei lähe, Toivo tahab ju ka sõita?“

„Vahel juhtub ka seda, aga kui isa kodus on, lubab ta ka oma ratta meile.“

„Isa ratas on ju suur teie jaoks, sellisega siin on palju mugavam sõita.“

„Muidugi on,“ nõustus Raivo ja sõitis edasi.

Tagasiteel nägi Raivo sama koha peal, kus nad enne Juuli-tädiga juttu olid ajanud, maas rahakotti. Poiss võttis selle üles ja mõtles, mida sellega edasi teha. Kas sõita vanatädile kohe järele või käia enne kodus ära? Ta otsustas siiski rahakoti kohe ära viia.

Nii kihutaski Raivo Juuli-tädile järele. Juba eemalt nägi ta, et tädi puhkab jälle. Muidugi tuli see sellest, et tal oli raske kott. Poisil tuli hea mõte: „Ma võin selle koti ja rattaga talle koju viia!“

Kui Raivo Juuli-tädi kohale jõudis ja talle rahakotti näitas, kontrollis tädi ehmunult oma mantlitaskuid. Need oli tühjad.

„Ongi minu! Kust sa ta leid- sid?“ küsis ta.

„Sealt, kus me enne juttu ajasime,“ vastas Raivo.

„Küll sa oled aus poiss. Mõni teine oleks ehk leitud asja endale pidanud.“

„Hea, et mina selle leidsin. Keegi teine poleks seda ju teadnud sulle pakkuda ja mõni sul-

oleks selle kindlasti omaks võtnud.“

Juuli-tädi ei jõudnud poissi ära kiita, kui see ta raske kandekoti võttis, oma rattale sättis ja pisut hooletultki küsis: „Kuhu ma koti panen seniks, kuni sa ise koju jõuad? Eks sul ole ju üks lukus?“

Täie jõuga pedaale tallates viis ta siis koti juhutatud kohta ja kiirustas oma koju, kus teda juba väga oodati. Südames oli Raivol aga seletamatu rõõm ja ta silmad särased, kui ta kodustele jutustas, miks tal nii palju aega poeskäiguks kulus.

Toivo isegi kadestas venda, kuid varsti tuli ka temal võimalus aitamisest rõõmu tunda. See oli nii:

Ema saatis teda kirja postiviima. Postkast oli bussipeatuse juures. Parajasti tuli buss ja saabujate hulgas oli keegi naine väikese lapse ja pakkidega. Ta oli selles külas esimest korda ja ei teadnud, kuhu minema hakata. Toivo kuulis, kuidas naine teed küsis, ja pakkus talle oma abi.

„Pange kõik oma pakid minu rattale ja väike tüdruk sadulasse. Kui te teda kinni hoiate ja mina ratas lükkkan, siis ta ei kuku,“ ütles poiss ratas hoides.

Teel uuris võõras, kas Toivol on ka samasse kanti asja, kuhu temagi läheb. Naine oli väga üllatunud, kui sai teada, et poisi kodu hoopis teisel pool on.

„Kas su ema pahandama ei hakka, kui sa kauemaks jääd?“ küsis ta.

„Loodan, et ei hakka, kui talle räägin, et teid aitasin,“ arvas Toivo.

Juttu ajades olid nad jõudnud umbes poolele teele, kui hilinev bussile vastu tuleja neid kohtas ning laps ja kimp-sud-kompsud tema rattale ümber tõsteti.

Kui nüüd Toivo koduteed tallas, oli tema kord rõõmus olla. Vastutuhisev tuul tõi puna põskedele ja rõõmus meel pani silmad särama. Ka tema oli saanud head teha! Ühes oli ta kindel:

kes tahab õnnelik olla, teku teistele head!

Sellele ja kõikidele teistele lehekülgedele on joonistanud ANNE VAHTRAMÄE.

Oli sünge ja rõõmutu õhtu-poolik. Terve päev otsa oli vihha sadanud ja lapsed hakkasid juba uskuma, et see sadu kestab igavesti.

Kõigi meeleolu oli rõhutud. Lapsed olid mänginud kõiki võimalikke mängu ja nüüd tundus, et ei ole enam midagi peale hakata.

Just siis, kui meeleolu hakkas muutuma niisama halliks kui ilm väljas, tuli emale üks hea mõte.

„Tean, mida hakkame teema,“ ütles ta julgustavalt. „Otsime aardeid!“

Lapsed nõustusid kohe.

„On see vahest mõte!“ hüüdis Eero. „Mida me peame otsima?“

„Kas me saame otsimise eest ka tasu?“ küsis Silvi.

„See on ükskõik, kui vaid saaks veidi vaheldust,“ sõnas Hannu diivaninurgast. „Alustame kohe!“

„Mina sooviksin ka otsida,“ hüüdis väikevend. „Ema, luba ka minul otsida!“

„Kuulake nüüd tähelepanelikult,“ alustas ema. „Olen peitnud ühe aarde meie majas. Annan otsimiseks veerand tundi aega. Kes selle leiab, saab esimese tükikese kakust täna õhtul.“

„Väga hea,“ ütles Eero, „külap mina leian selle.“

„Kuid milline see asi välja näeb?“ uuris Silvi. „Me ei tea sellest ju midagi.“

„No nii, see pole liiga suur ega liiga väike,“ ütles ema.

See tundus väga salapärasena.

„Kuid sellest ju ei piisa — me võime ju tuua, mida tahame,“ arvas Hannu.

„Saan aru küll,“ vastas ema. „See asi on kõige hinnalisem, mis meie majas on. Seepärast peate väga hästi läbi mõtlema, enne kui otsimist alustate.“

„Või nii.“ Eero pingutas mõtlikult otsaesist. „Mis see võiks olla? Ma ei usu, et meil võiks midagi eriti kallist siin majapidamises olla. Ehk on see vanaisa kell?“

„Ei, see küll ei ole,“ ütles ema. „Ärge seda tooge. Ma selgitan veel: selle iga külg on pikem kui kümme sentimeetrit, aga lühem kui kakskümmend sentimeetrit. See ei ole suletud ega lukustatud. Kui selle avame, leiame seest palju väärtuslikku.“

„Ei kujuta ette, mis see võiks olla,“ venitas Hannu loiuult.

„Proovi mõelda,“ ütles ema. „Hakkan paari minuti pärast aega

AARDEID OTSIMAS

lugema. Kuid pidage meeles, et kui avate kappe ja kaste, siis peate ka kõik tagasi samamoodi panema, nagu enne oli. Vastasel korral kaotate preemia. Ja nüüd kõik otsima! Üks-kaks-kolm!”

Rutates mindigi.

Eero kiirustas kapi poole, kus isa hoidis ühes laekas väärtpabereid. Laegas oli lukus. Niisiis ei olnud see otsitav asi. Tuli vaadata mujalt.

Hannu läks teisele korrusele ja hakkas, väikevend kannul, voodite alt otsima. Väikevend nautis mängu täies mõodus. Majast kostus kolkse, kui kappide uksi avati ja suleti.

Silvi otsis rahulikult omaette, näol mõtlik ilme.

„Mis see võiks olla?“ arutles ta endamisi. „Mis võiks olla kõige hinnalisem? Raha see olla ei saa. Seda ei ole palju. Ehted need ka ei või olla, sest emal neid lihtsalt pole. See võiks olla maal — kuid nii väikseid maale meie majas pole. Vahest on see mõni asjadest raamaturiiulil. Vaevalt siiski — see pidi olema midagi avatavat. Mida võiks avada? Ka raamatuid võib avada nagu karpe, laekaid ja kotte... Miks mitte! Et ma ka varem selle peale ei tulnud! See võiks olla mõni vanadest raamatutest riiuil.“ Ta kiirustas riulu juurde.

„Kolm minutit on järele jäänud,“ hüüdis ema kõögist.

„Ma olengi juba leidnud,“ kostis Eero hääl.

„Mina samuti,“ teatas Hannu justkui kusagilt kaugelt.

„Ka mina olen midagi leid-

nud,“ kuuldis väikevenna hääl samast suunast.

Silvi otsis innukalt raamaturiivist. Ta ei osanud valida ühtegi. Enamiku pealkirju ei osanud ta isegi lugeda. Oli raamatuid ajaloost, täheteadusest, kirjandusest; oli raskeid piiblikommentaare ja sõnaraamatuid.

Äkki nägi ta kahe suure teose vahel väikest raamatukest, ja õnelik naeratus levis üle ta näo.

„Olen leidnud,“ ütles ta rohkem iseenesele, haaras raamatukese kätte ja jooksis teiste juurde.

„Aeg on otsa saanud,“ hüüdis ema.

Eri suundadest saabusid aardeotsijad.

„Mida te olete leidnud?“ tahtis ema teada.

„Sinu käekoti,“ ütles Hannu.

Ema naeris: „Sina oled siis sellisel arvamusel, et see on kõige väärtuslikum ese meie majas. Seda pole see praegu ega saa kunagi olema.“

„Usun, et mina leidsin selle,“ arvas Eero ja tõi lagedale kalliskividega ehitud toosi, mille oli leidnud magamistoast.

„Ma ei ole just samal arvamusel. Kust sa selle leidsid? Ma ei ole seda näinud pikemat aega. See on kuulunud vanaemale ja ma olen sellesse kiindunud. See on vanaegne käsitööna tehtud laegas. Kuid ometi pole see see, mida ma teid otsima saatsin.“

Eero oli väga pettunud.

„Mida sina siis tood?“ päris ema väikevennalt.

„Vaid iseennast!“ vastas väikevend.

Nüüd pidi ema loomulikult väikevenna põlvedele tõstma ja teda kaisutama.

„Loomulikult oled sina parim, mis meil on, kuid kas keegi pole leidnud seda, mille ma peitsin?“

Silvi punastas veidi, sest ta teadis peaaegu kindlalt, et just tema on peidetud varanduse leidnud. Ta näitas oma leidu.

„Hästi tehtud!“ hüüatas ema. „Silvi on võitnud. Kuidas sa selle peale tulid?“

„Ma ei tea isegi,“ vastas Silvi. „Nägin seda vaid ja arvasin, et just see ongi.“

„Kes oleks võinud seda arvata!“ hüüdis Hannu. „Piibell!“

„Just nii,“ vastas ema. „Kuid ma imestan, et te kõik selle peale ei tulnud. On täiesti selge, et see on kõige hinnalisem, mis meil majas on. Kes selle avab, leiab, et see on täis kallimaid aardeid. See on tõe kullakaevand (Järg 6. lk.)

Sakkeus oli väikest kasvu mees. Ta oli väga rikas, kuid mitte ükski inimene kogu Jeeriko linnas ei armastanud teda. Mitte sellepärast, et ta väikest kasvu oli, ka mitte tema rikkuse tõttu. Hoopis seepärast, et Sakkeus oli petis.

Iga päev istus ta linnavärava kõrval kuninga rahakassa juures, kuhu inimesed oma makse maksma tulid. Ja iga päev Sakkeus pettis inimesi.

Kuidas ta seda tegi? Aga vaat nii:

Kui talumees Filippusel oli vaja maksu masta üks kuldraha, nõudis Sakkeus temalt rohkem, ta tahtis saada koguni kaks kuldraha. Talumees Filippus kortsutas selle peale kulmu ja oli pahane, kuid ta oli sunnitud maksma Sakkeuse nõutud summa. Kui Filippus oli ära läinud, pani Sakkeus ühe kuldraha kuninga kassasse, teise aga poetas vargsi oma taskusse.

Jeeriko linna läbisid tihti soola, vürtse ja teisi kaupu vedavate kaamelite karavanid. Kaameliajajad olid kohustatud väravate juures peatuma ja oma kauba pealt makse maksma. Ja alati võttis Sakkeus neilt rohkem raha kui õigus oli.

Niisiis oli Sakkeus petis. Ja mitte keegi, mitte ükski inimene ei armasta petist. Ühel päeval aga juhtus midagi, mis muutis Sakkeuse elu.

Jeeriko lähistele jõe äärde tuli Ristija Johannes, et rääkida kogunenud rahvahulgale Jeesusest ja taevasest elust. Sakkeus ühines kuulajatega ja mida rohkem ta kuulas, seda suuremaks kasvas tema südames üks soov. Ta soovis, et ta võiks alatiseks lõpetada petmise. Kuid kuidas saaks ta seda teha?

„Tee muudatus oma elus!“ ütles Ristija Johannes. „Kahetse, et oled petnud. Maksa tagasi raha, mille oled valega omastanud.“

Sakkeus kiirustas koju. Ta oli otsustanud teha nii, nagu õpetas Johannes. Ta mõtles, et ta otsib üles talumees Filippuse, leiab karavanijuhi ning kõik teised, keda ta oli petnud. Ta palub neilt andeks ja lubab tagasi anda raha, mis ta neilt ebaõiglaselt oli võtnud. Kindlasti usuvad inimesed teda, kui ta ütleb: „Andestage mulle, palun, et ma teid petsin!“

Kuid kui Sakkeus andestust palus, ei uskunud paljud tema

juttu. Nad rääkisid omavahel: „Ta on alati olnud petis ja petiseks ta ka jääb.“ Nad vangutasid pead ja pöördusid temast ära. Enamgi veel — keegi ei tulnud Sakkeuse juurde külla, keegi ei soovinud istuda temaga ühise laua taha.

Vaene Sakkeus! Mida ta ometi peaks tegema? Oo, kui ta ometi võiks kohtuda Jeesusega!

Ja siis, ühel päikesepaistelisel hommikul, tuli käskjalg joostes linna ja hüüdis, ise edasi kiirustades: „Hei, kuulge kõik! Jeesus on tulemas! Jeesus tuleb Jeeriko kaudu!“

Sakkeuse lugu

Mehed ja naised jätsid töö pooleli. Poisid ja tüdrukud lõpetasid mängimise. Kõik jooksisid tänavale, mida mööda Jeesus tulema pidi. Sakkeusel ei olnud aega isegi kuninga rahakassat endaga haarata, kui ta teistega kaasa ruttas.

Kui Sakkeus jõudis väravani, kustkaudu Jeesus tuli, oli kitsas tänav tunglevaid inimesi täis. Ta oli liiga lühike, et üle nende peade vaadata, ka ei soovinud keegi talle ruumi teha.

Sakkeus jooksis siia ja sina, üritades leida kohta, kust võiks natukenegi näha. Tal oli vaja Jeesust näha! Kuid kuidas?

Just siis tuli Sakkeusele hea mõte. Talle meenus viigipuu, mis kasvas linnavärava kõrval. Siitkaudu pidi Jeesus tulema.

Viigipuu oli vana, nii vana, et tema oksad olid kasvanud üle tänava.

Sakkeus pöördus ümber ja jooksis piki tänavat veidi maad tagasi. Kiiresti-kiiresti ronis ta viigipuu otsa. Mis sellest, et riided rebenesid. Peamine oli Jeesust näha!

Sakkeus seadis end istuma oksale, kust oli näha rahvahulk ja linnavärav. Inimesed käratsesid. Mõned lehvitasid palmiokstega. Sakkeus pani käe silmade kohale päiksevarjuku, et paremini näha. Rahvas tungles valgeis riideis mehe ümber. See mees oli Jeesus. Need, kes talle rahva hulgas teed tegid, olid Jeesuse õpilased. Pikka aega liikusid inimesed edasi.

Nüüd nägi Sakkeus Jeesuse nägu. Ta ei olnud veel kunagi näinud nii sõbralikku inimest. Oo, kui tal õnnestuks Jeesusele jutustada, kuidas ta kahetseb, et on petnud inimesi, ja et ta tahab tagastada kõik ebaausalt saadud raha. Kas Jeesus usub teda? Või raputab teiste sarnaselt pead ja läheb ära?

Sakkeus kummardus allapoole, et veel kord näha viigipuu alt mööduvat Jeesust. Kuid Jeesus ei läinud viigipuust mööda. Ta jäi hoopis seisma ja vaatas üles. „Sakkeus!“ ütles ta. „Tule ruttu alla! Täna tahan ma sinu majja tulla!“

Sakkeus ei uskunud oma kõrvu. „Jeesus teab minu nime! Jeesus tuleb minu koju! Jeesus tahab süüa koos minuga!“ Ruttu ronis ta viigipuult maha.

Viigipuu all Jeesuse ees seistes andis Sakkeus lubaduse, ei, koguni kaks lubadust: „Isand!“ ütles ta. „Pool oma varandusest annan ma vaestele; ja kui ma kellelegi olen ülekohtu teinud, annan ma neljakordselt tagasi!“

Jeesus sirutas oma käe Sakkeusele. Jeesus uskus Sakkeust!

*

Jeesus usub ka mind, kui ma õhtul voodi kõrval palvetan: „Anna mulle andeks, Jeesus, et ma täna mängides olin ebaaus. Andesta, et tegin seda, mis sulle ei meeldi. Ma tunnistan oma viga ja kahetsen seda südamest!“

Ta sirutab oma käe nii nagu kord viigipuu all ja ütleb: „Ma usun sind, mu laps! Ole ikka rõõmus ja mängi hommegi, kuid ära iial enam kedagi peta.“

Väikese Tanise kindel lootus

Oli suvi ja väike Tanis veetis natuke aega oma vanaisa suvekodus. Talle meeldis vanaisaga koos olla, sest vanaisa armastas teda väga. Vanaisal oli palju huvitavaid asju, kuid kõige rohkem meeldis poisile „põka“ ehk väike traktor, millele sai külge panna tööriistu.

Kord oligi vanaisal ehitusele kive vaja ja ta sõitis neid koos Tanisega tooma. Nende tee viis mööda vanavanaema kodust, kus oli parajasti ka vanaonu oma lastega külas. Nad tegid seal peatuse ja poiss jooksis teiste lastega mängima. Ta sattus nii mänguhoogu, et ei pannud tähelegi, kui vanaisa edasi sõitis. Vähe aja pärast märkas ta veidi ehmatahes, et vanaisa oli ilma temata edasi sõitnud.

Veidi end kogunud, ütles ta kindla lootusega: „Vanaisa ei jäta mind eluilmaski maha!“ Ja Tanisel oli õigus. Peagi tuli vanaisa oma kivikoormaga tagasi, võttis ta „põkale“ ning sõit läks jälle kodu poole.

See väike juhtum tuletab meelde Taevase Isa töotust Piiblis, Joosua 1, 5 s.; „... ei ma taha sinust maha jätta ega sind maha jätta!“ Meie, olles Jumala lapsed, nii väikesed ja suured, võime öelda veelgi kindlamini kui väike Tanis: „Taevaisa ei jätta meid iialgi maha!“

Mõnikord näib, nagu oleksime jäetud üksi oma murede ja raskustega. Kuid Jeesuse töotus kõlab: „Ma tulen jälle ja võtan teid enese juurde, et teiegi oleksite seal, kus mina olen.“ Joh. 14,3. **Evi Lõhmus**

AARDEID OTSIMAS

(Algus 4. lk.)

dus, täis imelisi jutustusi Jeesusest ja Tema armastusest. Selles õpetatakse, kuidas vältida eksimusi ja vigu, mida hiljem kahetsema peaksime. Selles jutustatakse, kuidas meiegi saame osa Ju-

ÜKS VANA LUGU

Väljas sadas vihma. Tuul rebis pruunikaid sügislehti ja kleepis neid siis poriloikudele. Ilm oli väga hall ja nutune.

Seisime vennaga akna juures ja vaatasime välja. Polnud päikest ega naabrilapsi. Koerad-kassid istusid kusagil varju all ja kärbsedki tukkusid seinapragudes. Oli igav. Toamängud olid mängitud, aga õue ei saanud minna. Olime sel õhtupoolikul isaga kodus. Pliidi all pröksus tuli.

„Isa, jutusta meile midagi!“

„Mida ma ikka oskan jutustada?“

„Jutusta meile midagi sellest ajast, kui sina veel väike olid,“ nurusime.

Istusime isa juurde tema väikese töölaua lähedal. Sellel laual olid haamer, naaskel, tangid, pisikesed naelad ja isegi puunaelad, liimipotid ja kast nahatükkidega. Arva ära, mida võis isa nende tööriistadega teha? Isa parandas ema kingi.

Vaatasime, kuidas ta töötas ja ootasime. Isa mõtles natuke ja alustas:

„Kui mina poisike olin, lugesin oma kooliraamatust üht sellist lugu. Väikeses linnas oli vana salapärane maja, milles elas üks vana ja salapärane naine. Poisikesed jooksid tihti sellest majast mööda ja hõikusid naerdes: „Nõid Kau-Kau! Nõid Kau-Kau, tule välja!“

Kord oli väike Villu oma kaaslastega kooliteel ja „nõia majast“ mööda tormates komistas poiss kännujuure taha. Õnnetuseks kukkus ta peaga vastu kivi ja kaotas meelemärguse. Kui ta jälle silmad avas, märkas ta, et lamab mingis võõras hämaras toas voodil. Ninna tungis mõrkjas rohtude ja taimede lõhn. Äkki kääksatas üks ja tüme küürus kogu astus lävele. Nõid Kau-Kau! käis mõte läbi

Villu pea ja hirmuga pigistas ta silmad kinni. Siis kuulis ta tassist häält:

„Armas Jumal, tee see laps terveks ja anna talle andeks, et ta mind naernud on...“

Väike Villu kuulas neid palvesõnu ja pisarad veeresid silmanurkadest üle ta põskede padjale. Miks oli ta naernud ja narrinud seda vana küürus üksildast naist? Ta südamesse tuli häbitunne nagu põletav valu.

Kui Villu paranes ja võis jälle kooli minna, jutustas ta kõigile oma sõpradele sellest, mis temaga oli juhtunud. Ta tegi oma südames otsuse mitte iialgi enam kellegi üle rumalat nalja heita.“

Istusime vennaga vaikselt. Kas meiega võiks midagi niisugust juhtuda? Kas meie linnas võib selline inimene elada? Jah, vist võib küll. Olin näinud saunas üht väikest küürus tädi. Olin näinud tänaval üht vana onu, kes käis kahe kepiga. Olin näinud mererannas lapsi, kes lonkasid, ja mõnel lapsel polnudki jalga või kätt. Nad ei olnud nõiad. Nad olid samasugused lapsed nagu mina, samasugused rõõmsad ja uudishimulikud nagu sina. Kuid mingi haigus või õnnetus oli neid muutnud pealtnäha teistsuguseks.

Jumal näeb kõiki lapsi ja kõiki vanu inimesi. Tema armastab meid. Uuel maal ei ole enam keegi haige — kõik saavad seal joosta, hüpata, rõõmsad ja alati terved olla.

Ma arvan, et sina, väike sõber, oled alati kõikide vastu lahke ja sõbralik. Sina ei naera kedagi ega ütles kellelegi halvasti. On ju nii? Siis on Jeesusel sinust hea meel ja Ta kirjutab oma suurde Eluraamatusse sinu nime taha: ALATI HEA LAPS. **Tädi Irene**

mala igavese riigi rikkustest. Piiblist hinnalisemat võib vaevalt leida.“

„Kuid Piibel ei maksa ju kuigi palju,“ ütles Hannu.

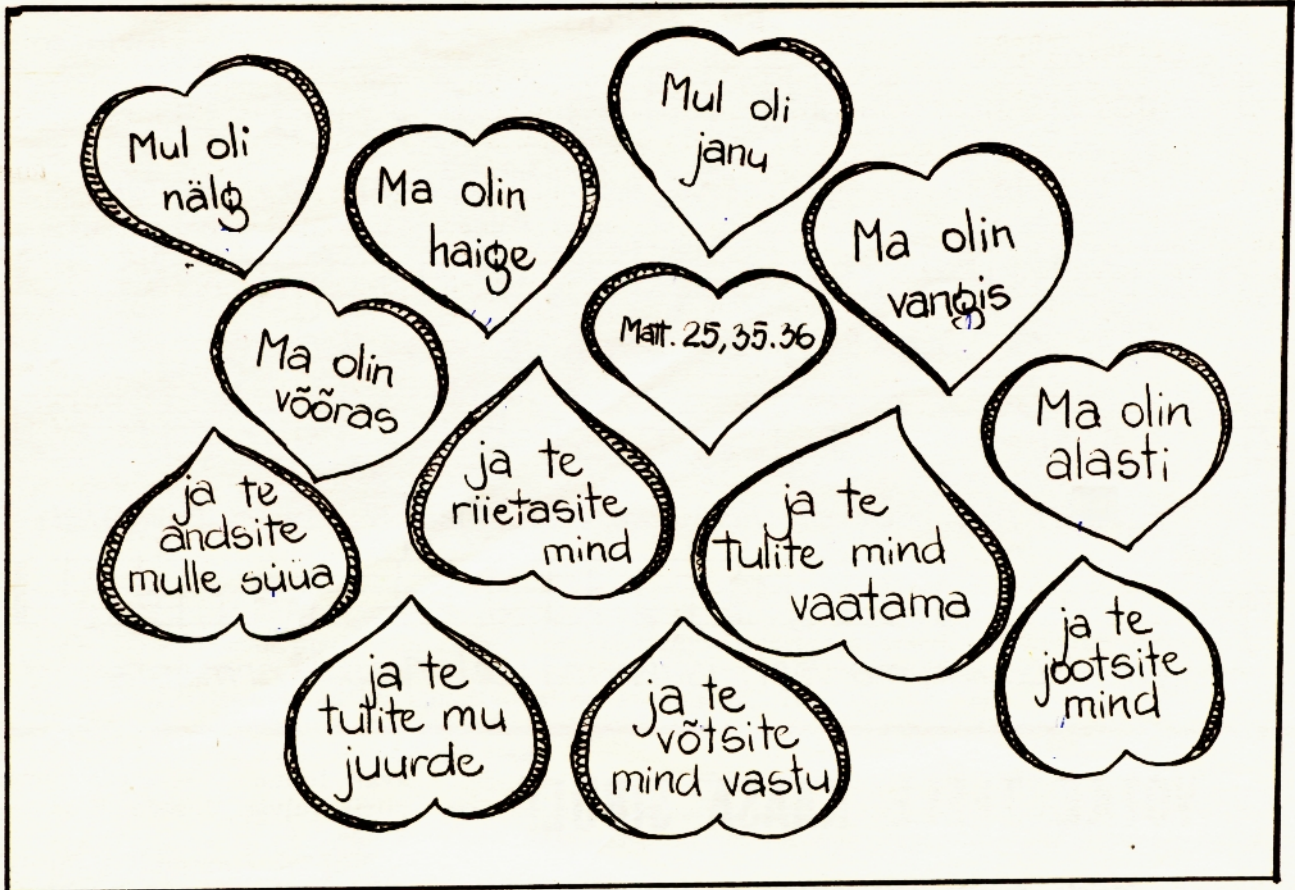
„Jah, nii see on,“ vastas ema, „kui aga mõni aasta tagasi leiti Piibli vanimaid käsikirju, maksid need tohutut raha. Ma ei usu, et keegi oleks nõus maksuma mõnest teisest raamatust sellist hinda. Vaid Piibel on seda väärt. On tö-

si, nüüdisaegne trükikunst on teinud Piibli kättesaadavaks igaühele, kuid selle sisu on niisama hinnaline kui varemgi.“

„Oleksin ma sellele mõttele tulnud,“ sõnas Eero ja vaatas laua poole.

„Ära kahetse,“ lohutas teda Silvi. „Ma lõikan preemiakaku viide ossa, siis saame kõik seda maitsta.“

Arthur S. Maxwell

**MÕISTA!
MÕISTA!**

Jeesus ütles, et kõike, mida teeme inimestele enda ümber, seda teeme Temale. Olgu see siis hea või halb.

Leia üles omavahel sobivad südamed. Siis saad teada, mida Jeesus ütleb neile, kes alati on lahked ja abivalmis. Ohelt südamedelt leiad ka väikese spikri.

Vastuseid ootame aadressil 202400 Tartu, Sireli 3.

Nii see siis on, kui üks maja maha põleb! Kõva pauguga lõhkesid katusekiivid ja leegid loitsid läbi katuseaukude. Kirbe suits tõi pisarad silmadesse. Monika seisis paljude teiste pealtvaatajate hulgas ja mõtles loole, mida ta just alles äsja oli lugenud. Ka seal olid inimesed tulekahjusse sattunud. Oma kassi haledast näugumisest ärkasid nad üles ja suutsid õigel ajal majast lahkuda.

Monika nägu õhetas. Oli pea-aegu talumatult kuum. Et majja siseneda, pidid tuletõrjujad aknad purustama. Seal sees ei paistnud kedagi olevat.

„Vaadake, sealt ta tuleb,“ kostis äkki naisehää. Kõikide pilgud pöördusid nüüd sinna poole, kus üks mees jalgrattal sõitis. Maja omanik! Hämmedunult seisis ta seal ja ei suutnud mõista, mis tema äraoleku ajal oli juhtunud.

Monika tundis teda hästi. Ta elas ju naabruses. Ja nüüd nägi Monika, kuidas tal pisarad üle nää jooksid. Juba mitu aastat oli mees selle maja juures

MONIKA INGEL

töötanud ja oli aegamööda vanast sarast kena kodu teinud.

Ohtuks ei olnud seal enam midagi peale näotute varemete.

Paar maja edasi lamas Monika oma voodis ja ei suutnud magama jääda. Ta kartis. Kas ei tule kõrbehais, mis tema tuppa tungis, mitte ta enda korterist? Miks pidid ta vanemad just tänna kirikukontserdile minema? „Armas Isa!“ palvetas Moni-

ka, „Palun saada mulle üks ingel, sest ma kardan! Aamen.“

Kas Jumal kuulis. Seda ei saa kohe teada. Ja ingliti ei näe niikuinii. Oh kuidas nüüd jälle suitsu järele lõhnas! Aga mis see oli? Tema voodi jalutsis liigutas end miski ja hakkas nurrulööma. „Muschi!“ hüüdis Monika. „Muschi, kuidas sa sisse said?“ Ta võttis looma süle ja ei tundnud ennast enam üksinda. Ta oli Jumalalt ingliti palunud ja nüüd oli kass tulnud.

Monika silitas kassi. Siis avas ta akna. „Nüüd pead sa välja minema, Muschi! Muidu hakkab ema pahandama, kui ta sind magamistoast leiab.“ Uhe hüppega kadus kass välja öösse. Monika lipsas jälle voodisse. Nüüd ei olnud tal enam kassi vaja. Nüüd teadis ta, et Onnistegeija oli tema juures.

Ikka veel oli tunda suitsuhaisu, aga Monika magas peagi rahulikult ja sügavalt, tundes end kindlana oma Taevase Isa tugevates kätes.

Raamatust „Sonntags-
geschichten“
tõlkinud E. U.

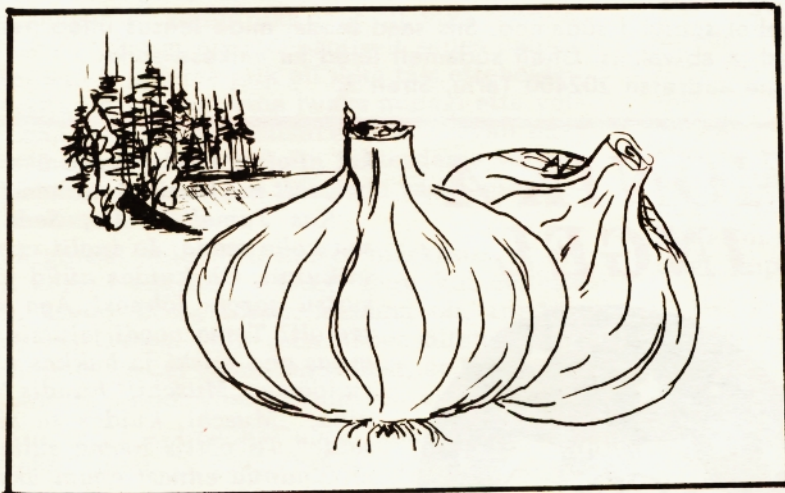
Üle kõige

J. Widéen

Ü-le kõi-ge Jee-sust Jeesust armas-tan!
 Kui ka suureks kas-van, Te-ma lapseks jään.
 Laulan ma veel, laulan ma veel, Jeesu-se-le laulan
 veel! Laulan ma veel, laulan ma veel: Jeesust armastan!

VÕTKE TEELE KAASA SIBUL!

Mõista, mõista, mis see on: seest siiruveeruline, pealt kullakarvaline, ise nagu sibul?

Olin kodust kaugel. Öhtu lähenes, aga palavus ei tahtnud ega tahtnud järele anda. Jõuvarud hakkasid otsa saama. Avastasin kena tihnikutaguse sügava jääraaku serval. Kalda alt immitses allikas, pisi-järvekese toitja ja hoidja.

Pesin ennast, pesin higist ja tolmust lehkavad seljariided puhtaks, keetsin leent, andsin kehale tema jao ja istusin oru veerule sääski söötma.

Ega ma saanudki üksindust nautida, veel üks laagriplatsi otsija sattus mu vastasustatud „paradiisi“. Palun-täna! Kui on ruumi ühele, on ruumi ka kahele.

Konnad alustasid hüvastijätulaulu — päev sättis ennast lahkuma. Helid peedeldusid veepinnalt ja uhteoru nõlvadelt, tekkis imeline kumisev kaos.

Põhjataevas tõmbus tooni võrra sinisemaks. Seal, meie ees

avali luhtade taga, pea taeva piiril tulvas Jõgede Ema — Volga.

Jutt ei tahtnud sigineda. Olime kaks üksildast võõrsil, kodune aeg kiivalt kaasas. Tema kell näitas tema kodust aega, minu kell näitas minu kodust aega. Istusime ja vaikisime. vaikisime ja vahtisime tuld tema supikatla all.

Eks ole, tuleb ju mõnikord tahtmine põhjendamatuid kingitusi teha? Tuleb tahtmine iseennast kinkida — jupikaupa, et jätkuks kauaks-kauaks. Tõusin, läksin sorisin asjade hulgas ja naasin tule juurde suure sibulaga. Sinna krabiseva koore alla oli tol hetkel koondunud kaasaelamine teekaaslasele.

Ei olnud loojuv päike, ei olnud katelokki limpsiv tuli, oli imerohi sibul, mis läigatas oma kulla kaaslase silmadesse. Märkasin üllatusega, et tema silmades oli niisama palju sinist ja niisama palju halli kui minul. Mees naeratas.

Mind ootasid kahisevad öled. Lasin laugudel kinni vajuda, aga pilt ei läinud ära: enesesse sulgunud mehe naeratus, millesse mahtusid laiuvad luhamaad, puudega pärjatud järsakud, allikajärv ja otsata palju sinisinetavat vett — see on Jõgede Ema Volga. Sellesse naeratusse mahtusin ka mina, tereheadaegatav.

Onu K. E.

SEE ON MINU KÄSUSÕNA, ET TE ARMASTAKSITTE ÜKSTEIST NÕNDA NAGU MINA TEID OLEN ARMASTANUD.

Joh. 15, 12.